

“मीठे बच्चे- अविनाशी ज्ञान रत्नको दान नै महादान हो, यस दानद्वारा नै राजाई मिल्छ त्यसैले महादानी बन।”

प्रश्न:- जुन बच्चाहरूलाई सेवाको सोख हुन्छ उनीहरूको मुख्य लक्षण कस्तो हुन्छ?

उत्तर:- (१) उनीहरूलाई पुरानो दुनियाँको वातावरण बिल्कुलै राम्रो लाग्दैन (२) उनीहरूलाई धेरैको सेवा गरेर आफू समान बनाउँदा खुसी हुन्छ (३) उनीहरूलाई पढ्दा र पढाउँदा नै आराम मिल्छ (४) सम्झाउँदा सम्झाउँदा घाँटी नै सुके पनि खुसी हुन्छन् (५) उनीहरूलाई कसैको सम्पत्ति चाहिँदैन। उनीहरूले कसैको सम्पत्तिको पछि आफ्नो समय गुमाउँदैनन्। (६) उनीहरूको लगाव सबैतिरबाट टुटेको हुन्छ। (७) उनीहरू बाबा समान उदारचित हुन्छन्। उनीहरूलाई सेवा बाहेक अरु केही पनि मीठो लाग्दैन।

गीत:- ओम् नमो शिवाय....

ओम् शान्ति। रुहानी बाबा, जसको महिमा सुन्यौ उहाँले बसेर बच्चाहरूलाई पाठ पढाउनु हुन्छ, यो पाठशाला हो नि। तिमीहरू सबैले यहाँ पाठ पढिरहेका छौ टिचरसँग। यहाँ हुनुहुन्छ परम शिक्षक, जसलाई परमपिता पनि भनिन्छ। परमपिता रुहानी बाबालाई नै भनिन्छ। लौकिक पितालाई कहिल्यै परमपिता भनिदैन। तिमीले भन्छौ- अहिले हामी पारलौकिक बाबाको साथमा बसेका छौं। कोही साथैमा बसेका छन्, कोही पाहुना बनेर आउँछन्। तिमीले बुझेका छौ- हामी बेहदको बाबाको साथमा बसेका छौं, वर्सा लिनको लागि। त्यसैले मनमा कति खुसी हुनुपर्छ। मनुष्य बिचराहरू त चिल्लाइरहन्छन्। यतिबेला दुनियाँमा सबैले भन्छन्- दुनियाँमा शान्ति होस्। शान्ति के बस्तु हो, यो त बिचराहरूलाई थाहा छैन। ज्ञानको सागर, शान्तिको सागर बाबा नै शान्ति स्थापन गर्नेवाला हुनुहुन्छ। निराकारी दुनियाँमा त शान्ति नै हुन्छ। यहाँ चिल्लाउँछन्- दुनियाँमा शान्ति कसरी हुन्छ? तर नयाँ दुनियाँ सत्ययुगमा त शान्ति थियो, जब एक धर्म थियो। नयाँ दुनियाँलाई भन्छन्- प्याराडाइज, देवताहरूको दुनियाँ। शास्त्रहरूमा जहाँ-तहीं अशान्तिको कुरा लेखिदिएका छन्। देखाउँछन् द्वापरमा कंस थियो, फेरि हिरण्यकशिपुलाई सत्ययुगमा देखाउँछन्, त्रेतामा रावणको हंगामा....। सबै ठाउँमा अशान्ति देखाइदिएका छन्। मनुष्य बिचरा कति घोर अन्धकारमा छन्। पुकार्छन् पनि बेहदको बाबालाई। जब परमपिता आउनु हुन्छ अनि उहाँ आएर शान्ति स्थापना गर्नुहुन्छ। परमात्मालाई बिचराहरूले चिन्दै चिन्दैनन्। शान्ति हुन्छ नै नयाँ दुनियाँमा। पुरानो दुनियाँमा हुँदैन। नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नेवाला त बाबा नै हुनुहुन्छ। उहाँलाई नै बोलाउँछन्- आएर शान्ति स्थापना गर्नुहोस्। आर्य समाजीले पनि गायन गर्छन् शान्ति देवी।

बाबा भन्नुहुन्छ- पहिला हुनुपर्छ पवित्रता। अहिले तिमी पवित्र बनिरहेका छौ। त्यहाँ पवित्रता पनि हुन्छ, शान्ति पनि हुन्छ, स्वास्थ्य-सम्पन्नता सबै हुन्छ। धन विना त मनुष्य उदास हुन्छन्। तिमी यहाँ आउँछौ यी लक्ष्मी-नारायण जस्तो धनवान बन्न। यी विश्वको मालिक थिए नि। तिमी आएका हौ विश्वको मालिक बन्न। तर त्यस्तो दिमाग सबैको नम्बरवार हुन्छ। बाबाले भन्नु भएको थियो- जब प्रभातफेरि निकाल्छौ तब साथमा लक्ष्मी-नारायणको चित्र अवश्य राख्। यस्तो युक्ति रच। अहिले बच्चाहरूको बुद्धि पारसबुद्धि बन्दैछ। यतिबेला बल्ल तमोप्रधानबाट रजोसम्म पुगेका छन्। अझ सतो, सतोप्रधानसम्म पुग्नु छ। त्यो तागत अहिले छैन। यादमा रहँदैनन्। योगबलको धेरै कमी छ। तुरुन्तै सतोप्रधान बन्न सक्दैनन्। यो जो गायन छ- सेकेण्डमा जीवनमुक्ति, त्यो त ठीक हो। तिमी ब्राह्मण बनेका छौ त्यसैले जीवनमुक्त बन्थौ नै, फेरि जीवनमुक्तिमा पनि सर्वोत्तम, मध्यम, कनिष्ठ हुन्छन्। जो बाबाको बन्छन्, उनीहरूलाई जीवनमुक्ति अवश्य मिल्छ। बाबाको बनेर बाबालाई छोडिदिए पनि जीवनमुक्ति अवश्य मिल्छ। स्वर्गमा कुचो लगाउने बन्छन्। स्वर्गमा त आउँछन्। तर पद सानो पाउँछन्। बाबाले अविनाशी ज्ञान दिनुहुन्छ, त्यसको कहिल्यै विनाश हुँदैन। बच्चाहरूको मनमा खुसीको ढोल बज्नुपर्छ। यो हाय-हाय भएपछि फेरि वाह-वाह हुनु छ।

तिमी अहिले ईश्वरीय सन्तान हौ। फेरि बन्छौ दैवी सन्तान। यतिबेला तिम्रो यो जीवन हीरा तुल्य छ। तिमीले महान् सेवा गरेर विश्वलाई शान्त बनाउँछौ। त्यहाँ पवित्रता, सुख, शान्ति सबै हुन्छ। तिम्रो यो जीवन देवताहरूको भन्दा पनि उच्च छ। अहिले तिमीले रचयिता बाबालाई र सृष्टि चक्रलाई जानेका छौ। भन्छन्- यी चाडपर्व आदि

जति पनि छन् परम्परादेखि चल्दै आएका हुन्। तर कहिले देखि? यो कसैले जानेका छैनन्। सम्झन्छन्- जहिलेदेखि सृष्टि सुरु भयो, रावणलाई जलाउनु आदि पनि परम्परादेखि चल्दै आएको हो। तर सत्ययुगमा त रावण हुँदैन। त्यहाँ कोही पनि दुःखी हुँदैन त्यसैले परमात्मालाई पनि याद गर्दैनन्। यहाँ सबैले परमात्मालाई याद गरिरहन्छन्। सम्झन्छन्- परमात्माले नै विश्वमा शान्ति दिनुहुन्छ त्यसैले भन्छन्- आएर दया गर्नुहोस्। हामीलाई दुःखबाट मुक्त गर्नुहोस्। बच्चाहरूले पनि बाबालाई बोलाउँछन् किनकि बच्चाहरूले नै सुख देखेका छन्। बाबा भन्छन्- तिमीलाई पवित्र बनाएर साथमा लैजान्छु। जो पवित्र बन्दैनन् उनीहरूले त सजाय खान्छन्। यसमा मनसा, वाचा, कर्मणा पवित्र रहनु पर्छ। मनसा पनि धेरै राम्रो हुनुपर्छ। यति मेहनत गर्नुपर्छ, जसले गर्दा अन्त्यमा मनसामा कुनै व्यर्थ विचार नआओस्। एक बाबा सिवाय अरु कोही पनि याद नआओस्। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- अहिले मनसामा त आउँछ, जबसम्म कर्माति अवस्था हुँदैन। हनुमान जस्तै अडोल बन, यसैमा धेरै मेहनत चाहिन्छ। जो आज्ञाकारी, वफादार, सपूत बच्चा हुन्छन्, बाबाको प्यार पनि उनीहरूमा धेरै हुन्छ। ५ विकार माथि विजय नपाउनेहरू त्यति प्यारा लाग्न सक्दैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामीले कैल्प-कल्प बाबाद्वारा यो वर्सा लिन्छौं त्यसैले कति खुसीको पारा चढ्नुपर्छ। यो पनि जानेका छौ- स्थापना त अवश्य हुन्छ। यो पुरानो दुनियाँ अवश्य चिहान बन्छ। हामीले परिस्तानमा जानको लागि कल्प पहिला जस्तै पुरुषार्थ गरिरहन्छौं। यो त विनाशी दुनियाँ हो नि। पुरानो दुनियाँ र नयाँ दुनियाँको ज्ञान सिँढीमा छ। यो सिँढी कति राम्रो छ तैपनि मानिसले बुझ्दैनन्। यहाँ सागरको किनारमा रहनेहरूले पनि पूरा बुझ्दैनन्। तिमीले ज्ञान धनको दान त अवश्य गर्नुपर्छ। धन दिएर धन सकिँदैन। दानी, महादानी भन्छन् नि। जसले अस्पताल, धर्मशाला आदि बनाउँछन्, उनीहरूलाई महादानी भनिन्छ। त्यसको फल फेरि अर्को जन्ममा अल्पकालको लागि मिल्छ। मानौं धर्मशाला बनाउँछन् भने अर्को जन्ममा घरको सुख मिल्छ। कसैले धेरै धन दान गर्छन् भने राजाको घरमा वा धनवानको घरमा जन्म लिन्छन्। यस्तो दानबाट बन्छन्। तिमीले पढाइद्वारा राजाईको पद पाउँछौ। पढाइ पनि हो, दान पनि हो। यहाँ छ डाइरेक्ट, भक्ति मार्गमा हुन्छ इन्डाइरेक्ट। शिव बाबाले तिमीलाई पढाइद्वारा यस्तो बनाउनु हुन्छ। शिवबाबासँग त छ नै अविनाशी ज्ञान रत्न। एक-एक रत्न लाखौं रूपयाँका छन्। भक्तिको लागि यस्तो भनिँदैन। ज्ञान यसलाई भनिन्छ। शास्त्रहरूमा भक्तिको ज्ञान छ, भक्ति कसरी गर्ने? त्यसको लागि शिक्षा मिल्छ। तिमी बच्चाहरूमा छ ज्ञानको अपार नशा। तिमीलाई भक्तिपछि ज्ञान मिल्छ। ज्ञानद्वारा विश्वको बादशाहीको अपार नशा चढ्छ। जसले धेरै सेवा गर्छ, उसैलाई नशा चढ्छ। प्रदर्शनी अथवा म्युजियममा पनि राम्रो भाषण गर्नेहरूलाई बोलाउँछन् नि। त्यहाँ पनि अवश्य नम्बरवार हुन्छन्। महारथी, घोडसवार, पैदल सेना हुन्छन्। देलवाडा मन्दिर पनि यादगार बनेको छ। तिमीले भन्छौ- यो हो चैतन्य देलवाडा, त्यो हो जड। तिमी हो गुप्त त्यसैले तिमीलाई चिन्दैनन्।

तिमी हो राजऋषि, उनीहरू हुन् हठयोग ऋषि। अहिले तिमी ज्ञान-ज्ञानेश्वरी हो। ज्ञान सागरले तिमीलाई ज्ञान दिनुहुन्छ। तिमी अविनाशी सर्जनका बच्चा हो। सर्जनले नै नाडी हेर्छन्। जसले आफ्नो नाडी हेर्न नै जानेका छैनन् भने अरुको फेरि कसरी जानेका हुन्छन्। तिमी अविनाशी सर्जनका बच्चा हो नि। ज्ञान अंजन सदगुरु दिया.... यो ज्ञान इन्जेक्शन हो नि। आत्मालाई इन्जेक्शन लगाइन्छ नि। यो महिमा पनि अहिलेको हो। सदगुरुको नै महिमा हो। गुरुहरूलाई पनि ज्ञान इन्जेक्शन सदगुरुले नै दिनुहुन्छ। तिमी अविनाशी सर्जनका बच्चा हो त्यसैले तिम्रो धन्दा नै हो ज्ञान इन्जेक्शन लगाउनु। डाक्टरहरूमा पनि कोहीले महिनामा लाख, कोहीले ५०० पनि मुश्किलले कमाउँछन्। नम्बरवार अरुको पासमा जान्छन् नि। हाइकोर्ट, सुप्रीम कोर्टमा न्याय मिल्छ- फाँसीमा चढ्नुपर्छ। फेरि राष्ट्रपतिसँग अपिल गरे भने उनले माफी पनि गरिदिन्छन्।

तिमी बच्चाहरूलाई त नशा हुनुपर्छ, उदारचित्त हुनुपर्छ। यस भागीरथमा बाबा प्रवेश गर्नु भएको छ, त्यसैले यिनलाई बाबाले उदारचित्त बनाउनु भयो नि। स्वयंले त जे पनि गर्न सक्नुहुन्छ नि। उहाँ यिनमा आएर मालिक बनेर बस्नु भयो। ठीकै छ यो सबै विश्वको कल्याणको लागि लगाउनु छ। तिमीले धन लगाउँछौ, यहाँकै कल्याणको लागि। कसैले सोच्छन्- खर्च कहाँबाट ल्याउनु हुन्छ? भन, हामीले आफ्नै तन, मन, धनबाट सेवा गर्छौं। हामीले राज्य गर्छौं त्यसैले पैसा पनि हामीले लगाउँछौं। हामीले आफ्नै खर्च गर्छौं। हामी ब्राह्मणहरूले श्रीमत् अनुसार राज्य स्थापना गर्छौं। जो ब्राह्मण बन्छन् उनैले खर्च गर्छन्। शूद्रबाट ब्राह्मण बन्यो फेरि देवता बन्नु छ। बाबाले त भन्छन्- सबै चित्र ट्रान्सलाईटका बनाऊ जसबाट मनुष्यलाई आकर्षण होस्। कसैलाई तुरुन्तै तीर लागोस्। कोही जादुको डरले आउँदैनन्। मनुष्यबाट देवता बन्नु- यो जादु हो नि। भगवानुवाच, मैले

तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु। हठयोगीले कहिल्यै सिकाउन सक्दैनन्। यी कुरा अहिले तिमीले बुझ्छौ। तिमी मन्दिर लायक बनिरहेका छौ। यतिबेला यो सारा विश्व बेहदको लंका हो। सारा विश्वमा रावणको राज्य छ। बाँकी सत्ययुग-त्रेतामा यो रावण आदि कसरी हुन सक्छ?

बाबा भन्नुहुन्छ- अहिले मैले जे सुनाउँछु, त्यो सुन। यी आँखाले केही नहेर। यो पुरानो दुनियाँ नै विनाश हुन्छ, त्यसैले हामीले आफ्नो शान्तिधाम-सुखधामको नै याद गर्छौं। अहिले तिमी पुजारी बनिरहेका छौ। यी नम्बरवन पुजारी थिए, नारायणको धेरै पूजा गर्थे। अहिले फेरि पूज्य नारायण बनिरहेका छन्। तिमी पनि पुरुषार्थ गरेर बन्न सक्छौ। राजधानी त चल्छ नि। जसरी किंग एडवर्ड द फर्स्ट, सेकेण्ड, थर्ड चल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले सर्वव्यापी भनेर मेरो तिरस्कार गर्दै आएका छौ। फेरि पनि मैले तिम्रो उपकार गर्छु। यो खेलै यस्तो अनौठो बनेको छ। पुरुषार्थ गर्नु नै छ। कल्प पहिला जे पुरुषार्थ गरेका छौ, त्यही ड्रामा अनुसार गर्छौ। जुन बच्चालाई सेवाको सोख रहन्छ, उनलाई रात-दिन यही चिन्तन रहन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई बाबाद्वारा मार्ग मिलेको छ, त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई सेवा बाहेक अरु केही राम्रो लाग्दैन। सांसारिक वातावरण राम्रो लाग्दैन। सेवा गर्नेहरूलाई त सेवा विना आराम हुँदैन। टिचरलाई पढाउँदा आनन्द आउँछ। अहिले तिमी बनेका छौ धेरै उच्च टिचर। तिम्रो धन्दा नै यही हो। टिचरले जति आफू समान राम्रा बनाउँछन् त्यति उनीहरूको उन्नति हुन्छ। उनीहरूलाई नपढाइकन आराम आउँदैन। प्रदर्शनी आदिमा रातको १२ बज्छ भने पनि खुसी हुन्छ। थकावट हुन्छ, घाँटी सुक्छ तैपनि खुसीमा रहन्छन्। ईश्वरीय सेवा हो नि। यो धेरै उच्च सेवा हो। उनीहरूलाई फेरि केही पनि राम्रो लाग्दैन। भन्छन्- मैले यो घर आदि लिएर के गर्ने, मैले त पढाउनु छ। यही सेवा गर्नु छ। सम्पत्ति आदिमा खिटपिट देखे भने भन्छन्- यो सुन पनि के कामको जसले कान काट्छ। सेवाबाट त बेडा पार हुन्छ। बाबाले भनिदिनु हुन्छ, घर पनि उनको नाममा नै होस्। बी.के.ले त सेवा गर्नु छ। यस सेवामा कुनै बाहिरको बन्धन राम्रो लाग्दैन। कसैको त मोह हुन्छ। कसैको त मोह टुटेको हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मनमनाभव अनि तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। धेरै सहयोग मिल्छ। यस सेवामा त लाग्नुपर्छ। यसमा धेरै आम्दानि हुन्छ। घर आदिको कुरा होइन। घर दिएर बन्धन पारे भने यस्तो लिन्नै। जसले सेवा गर्न जान्दैन, ऊ त आफ्नो कामको हुँदैन। टिचरले आफू समान बनाउँछन्। बन्दैनन् भने ती के कामका। सहयोगी पनि धेरै आवश्यक पर्छ नि। यसमा पनि कन्याहरू, माताहरूको धेरै आवश्यकता पर्छ। बच्चाहरूले सम्झन्छन्- बाबा टिचर हुनुहुन्छ, बच्चाहरू पनि टिचर हुनुपर्छ। यस्तो होइन, टिचरले अरु कुनै काम गर्न सक्दैनन्। सबै काम गर्नुपर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) दिन-रात सेवाको चिन्तनमा रहनु छ अरु सबै मोहको धागो तोडिदिनु छ। सेवा विना आराम हुँदैन, सेवा गरेर आफू समान बनाउनु छ।

२) बाबा समान उदारचित्त बन्नु छ। सबैको अवस्था हेरेर सेवा गर्नु छ। आफ्नो तन-मन-धन विश्वको कल्याणमा लगाउनु छ। अचल-अडोल बन्नको लागि आज्ञाकारी, वफादार बन्नु छ।

वरदान:- अन्तर्मुखताको गुफामा रहने देहभन्दा अलग देही भव
जुन पाण्डवहरूको गुफा देखाउँछन्- त्यो यही अन्तर्मुखताको गुफा हो, जति देहबाट अलग, देही रूपमा स्थित हुने गुफामा रहन्छौ त्यति दुनियाँको वातावरणभन्दा पर हुन्छौ, वातावरणको प्रभावमा आउँदैनौ। जसरी गुफा भित्र रहँदा बाहिरको वातावरणभन्दा पर हुन्छौ, त्यस्तै यो अन्तर्मुखताको गुफा पनि सबैभन्दा न्यारा र बाबाको प्यारा बनाइदिन्छ। जो बाबाको प्यारो हुन्छ, ऊ स्वतः सबैदेखि न्यारा हुन्छ।

स्लोगन:- साधना बीज हो र साधन त्यसको विस्तार हो। विस्तारमा साधनालाई नछिपाऊ।